

— Какво стана? Какво има? — очудено и смутено питаше Тачката и гледаше ту него, ту иконата.

— Кръвъ . . . кръвъ има тамъ! Не виждашъ ли? На челото . . .

Тачката прѣмѣсти свѣщъта и внимателно се вгледа въ посоченото мѣсто. На самото чело на Исуса, тамъ, дѣто коситѣ се раздѣляха на пѣтъ, блѣщѣха нѣколко капки мокра кръвъ. Тачката изкриви глава и се зачуди. Той се обърна, изгледа Гроздана отъ глава до пети, погледна иконата, и послѣ пакъ Гроздана. Той търсѣше, съобразяваше нѣщо. Изненадата и страхътъ на лицето му малко по малко се изгубваха и се замѣняха съ насмѣшлива и весела гримаса.

— Ехъ, че си смѣшенъ, Гроздане, — каза той. — Разбира се, че ще има кръвъ. Че ти си се одраскалъ и не си усѣтилъ. На, вижъ ржката си!

Грозданъ се погледна : дланѣта на дѣсната му ржка бѣше зачервена отъ кръвъ, виждаше се и малка раничка.

— Наистина, — каза той. — Порѣзалъ съмъ се. Пъкъ азъ рекохъ . . . Гледай, ама работа, а!

Той се успокои, погледна Тачката и слѣдъ това и двамата се разсмѣха.

Вѣнецътъ се крѣпѣше слабо. Тачката го дръпна и го откъса. Послѣ той слѣзе, почна да го оглежда, обръщаше го и го подхвърляше на ржката си, като че искаше да опрѣдѣли горѣ-долу тежестъта му. Златниятъ листъ ярко блѣщѣше въ нечиститѣ му ржцѣ. Той продължаваше да го гледа и щастлива и самодоволна усмивка заигра на лицето му. Най-послѣ, като всѣки вѣщъ познавачъ, извади ножа си, направи нѣколко драскотини по вѣнеца и отблизо ги разгледа на свѣщъта. Нѣколко пѣти подредъ той повтори това. Изведнажъ раздражение и ядъ сбърчиха цѣлото му лице.

— Дяволъ да го земе, — извика той. — Туй не било злато! Никакво злато не е. Не е, не е! Сребро е и от-